

Uzasadnienie wyroku z dnia 16 listopada 2015 roku

Za podstawę wyroku Sąd Rejonowy przyjął następujące ustalenia:

Od lutego 2013 roku H. M. sprawuje funkcję prezesa zarządu (...) Spółki z o.o. z siedzibą w W. (numer KRS (...)), prowadzącej działalność w zakresie usług budowlanych. Wpis ujawniający H. M. jako prezesa zarządu spółki w Rejestrze Przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego nastąpił dopiero w dniu 23 października 2013 roku. Poprzednio od chwili założenia spółki (...) sprawował funkcję wiceprezesa zarządu.

Dowody: odpis pełny z Rejestru Przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego k. 13-15, wyjaśnienia oskarżonego k. 29v, 103.

Z racji pełnionych funkcji H. M. zajmował się sprawami podatkowymi tej Spółki.

Dowód: wyjaśnienia oskarżonego k. 103.

(...) Spółka z o.o. z siedzibą w W. (dalej - Spółka) jako podatnik nie wpłaciła należnych od niej zaliczek na podatek dochodowy od osób prawnych za miesiące sierpień, wrzesień i październik 2013 roku w ustawowych terminach odpowiednio do dnia 20 września 2013 roku, do dnia 21 października 2013 roku oraz do dnia 20 listopada 2013 roku, w kwotach odpowiednio 44.212,00 zł, 21.036,00 zł oraz 13.453,00 zł, objętych deklaracją CIT-8, złożoną za rok 2013.

Dowody: listy zaległości spółki k. 1, 92, deklaracja CIT-8 za rok 2013 k. 24-27, 93-94, wyjaśnienia oskarżonego k. 103.

W okresie od 01 września do 01 grudnia 2013 roku na rachunkach bankowych prowadzonych na rzecz Spółki przez Polski Bank Spółdzielczy w C. brak było środków pieniężnych, za wyjątkiem środków w kwotach 5.049,96 zł oraz 10.049,96 zł zgromadzonych na rachunku o numerze (...), które jednak objęte były zajęciem egzekucyjnym.

Dowód: odpowiedź Banku Spółdzielczego w C. k. 115.

Wobec dłużnika W. S. Spółce przysługują wierzytelności stwierdzone prawomocnymi nakazami zapłaty odpowiednio Sądu Okręgowego w Białymstoku z dnia 5 marca 2013 roku oraz z dnia 14 marca 2013 oraz Sądu Okręgowego w Ostrołęce z dnia 20 marca 2013 roku w łącznej 1.255.340,85 zł należności głównej wraz z odsetkami ustawowymi oraz kosztami procesu. Spółka zawarła z dłużnikiem ugodę, z której dłużnik się jednak nie wywiązuje.

Dowody: kopia odpisu nakazu zapłaty wydanego przez Sąd Okręgowy w Ostrołęce w postępowaniu nakazowym z dnia 20 marca 2013 roku, sygn. Akt I C 268/13 „n” k. 35, kopia odpisu nakazu zapłaty wydanego przez Sąd Okręgowy w Białymstoku w postępowaniu nakazowym z dnia 14 marca 2013 roku, sygn. akt VII GNc 128/13 k. 36, kopia odpisu nakazu zapłaty wydanego przez Sąd Okręgowy w Białymstoku w postępowaniu upominawczym z dnia 05 marca 2013 roku, sygn. akt VII GNc 95/13 k. 37, wyjaśnienia oskarżonego k. 30, 103-104.

Dłużnikiem Spółki jest także P. B., wobec którego Spółka uzyskała nakaz zapłaty Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 12 listopada 2013 roku obejmujący kwotę 2.102.643,94 zł należności głównej, wraz z odsetkami ustawowymi i kosztami procesu. Na skutek wniesienia zarzutów od nakazu zapłaty przez P. B. sprawa została przekazana do rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Poznaniu, a zabezpieczenie uzyskane na podstawie tego nakazu zostało uchylone przez Sąd.

Dowody: kopia odpisu nakazu zapłaty wydanego przez Sąd Okręgowy w Łodzi w postępowaniu nakazowym z dnia 12 listopada 2013 roku, sygn. akt X GNc 1262/13 k. 38, wyjaśnienia oskarżonego k. 30, 103-104.

Dłużnikiem Spółki jest także M. P., wobec którego Spółce przysługuje wierzytelność w kwocie 329.400,00 zł należności głównej wraz z odsetkami ustawowymi i kosztami procesu, objęta prawomocnym wyrokiem zaocznym Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 31 stycznia 2012 roku.

Dowody: kopia odpisu wyroku zaocznego Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 31 stycznia 2012 roku, sygn. akt XVI GC 747/11 k. 39, wyjaśnienia oskarżonego k. 30, 103-104.

Spółka dochodziła także wierzytelności względem (...) Spółdzielni Mieszkaniowej z siedzibą w W. za okres od dnia 13 lutego 2013 roku do dnia 11 grudnia 2013 roku w kwocie 910.535,00 zł.

Dowody: wyjaśnienia oskarżonego k. 30, 103-104, wezwanie do zapłaty k. 31-34.

Spółka wszczyła egzekucje wobec swych dłużników, ale nie doprowadziły one do zaspokojenia jej wierzytelności.

Dowody: wyjaśnienia oskarżonego k. 30, 103-104.

Wobec Urzędu Skarbowego W. – U. Spółce przysługuje zwrot podatku od towarów i usług za 2014 roku. W imieniu Spółki złożony został drogą elektroniczną wniosek o zaliczenie tej należności na poczet podatku dochodowego od osób prawnych za rok 2013, co jednak nie nastąpiło z uwagi na korektę deklaracji podatku od towarów i usług, wskazującą kwotę nadpłaconego podatku do przeniesienia na następny okres rozliczeniowy.

Według stanu na dzień 26 czerwca 2014 roku kwota nadpłaconego podatku z tego tytułu wynosiła 322.737,00 zł, a według stanu na dzień 20 października 2015 roku - 531.591,00 zł.

Dowody: informacja Naczelnika Urzędu Skarbowego k. 113, deklaracje VAT k. 118-129, informacja z Urzędu Skarbowego k. 130, wyjaśnienia oskarżonego k. 104.

H. M. ukończył 57 lat. Legitymuje się wykształceniem zawodowe. Pełni funkcję prezesa zarządu (...) Sp. z o.o. Obecnie nie uzyskuje z tego tytułu wynagrodzenia. Jest też zatrudniony w spółce (...) Sp. z o.o. z siedzibą w C.. Z tego tytułu uzyskuje dochód odpowiadający połowie wysokości najniższego miesięcznego wynagrodzenia. Na jego utrzymaniu pozostaje jedno dziecko, w stosunku do którego ciąży na nim obowiązek alimentacyjny, którego jednak nie realizuje. Za rok 2014 zadeklarował kwotę 2.915 zł podlegającą opodatkowaniu podatkiem dochodowym od osób fizycznych. Pozostaje osobą niekaraną.

Dowody: dane osobopoznawcze k. 29v, k. 102, informacja przewidziana w art. 213 § 1a k.p.k. k. 110

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

W akcie oskarżenia z dnia 23 czerwca 2015 roku H. M. oskarżony został o wykroczenie skarbowe z art. 57 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s. polegające na tym, że w okresie od 20 września 2013 roku do 20 listopada 2013 roku w W., pełniąc funkcję Prezesa Zarządu (...) Spółki z o.o., wbrew dyspozycji art. 25 ust. 1 i 1a ustawy z dnia 15 lutego 1992 roku o podatku dochodowym od osób prawnych, uporczywie nie wpłacał w terminach ustawowych na rachunek Urzędu Skarbowego W. – U., zaliczek miesięcznych na podatek dochodowy od osób prawnych za okres od sierpnia 2013 roku do października 2013 roku w łącznej kwocie 78.701,00 zł.

W postępowaniu przygotowawczym oskarżony nie przyznał się do popełnienia zarzuczonego mu czynu. Wyjaśnił, że jest prezesem w spółce (...) Sp. z o.o., która prowadzi działalność w zakresie usług budowlanych, wskazując, że w związku z tą działalnością spółka posiada znaczne roszczenia wobec kontrahentów, na rzecz których wykonała prace. Jej dłużnikami są P. B., W. S., M. P. oraz (...) Spółdzielnia Mieszkaniowa. Roszczenia wobec tych dłużników opiewają łącznie na kwotę prawie 9,5 miliona złotych. H. M. wyjaśnił, że w stosunku do W. S. i M. P. spółka dysponuje prawomocnymi nakazami zapłaty, na podstawie których prowadzona jest egzekucja. Ze spółdzielnią, wobec której złożony został pozew, prowadzone są natomiast negocjacje. Obecnie spółdzielnia znajduje się w trudnej sytuacji finansowej, a spółka nie jest jedynym wierzycielem. W związku z tym oskarżony w nie poczuwał się do odpowiedzialności za świadome naruszenie prawa karnego skarbowego. Zapewniał, że uczyni wszystko, aby zaległe podatki zostały zapłacone. Wyjaśnił również, że wydał dyspozycję zaliczenia na zaległy podatek dochodowy nadpłaconego przez spółkę podatku od towarów i usług (k. 29v-30).

W wyjaśnieniach składanych na etapie postępowania sądowego oskarżony przyznał, że nie były odprowadzone należne podatki, wskazując jednocześnie, że nie rozumie stwierdzenia uporczywie. Wyjaśnił, że (...) Sp. z o.o., którą zarządzał razem z panem N., będącym w tym okresie prezesem zarządu, wykonywała prace budowlane, za które nie otrzymała wynagrodzenia. Z płatnościami zalegali spółce (...), który nie zapłacił kwoty około półtora miliona złotych oraz P. B., który nie zapłacił kwoty 2 milionów 400 tysięcy złotych. W wyniku tego spółka utraciła płynność finansową. Przeciwno W. S. spółka uzyskała prawomocny wyrok. Z dłużnikiem tym zawarta została ugoda, z której jednak nie wywiązuje się. W związku z tym złożony został wniosek o wszczęcie egzekucji z nieruchomości. W stosunku do P. B. Sąd Okręgowy w Łodzi wydał nakaz zapłaty, od którego pozwany wniósł sprzeciw, na skutek którego sprawa została przekazana Sądowi Okręgowemu w Poznaniu, przed którym nadal się toczy. Komornik zabezpieczył środki pozwanego w kwocie około pół miliona złotych oraz pojazdy dłużnika, jednak zajęcie to zostało uchylone, ponieważ sąd uznał, że zbycie tych przedmiotów przez P. B. nie było bezskuteczne. Oskarżony wyjaśnił także, że spółce naliczono podatek od kwot, które zaliczone zostały jako koszty uzyskania przychodu, a niezapłacony podatek może zostać zaspokojony z nadpłaconego podatku VAT. Oskarżony wyjaśnił, że zmiana na stanowisku prezesa zarządu spółki nastąpiła w lutym 2013 roku, ale wpis w KRS ujawniający go jako prezesa zarządu, nastąpił dopiero 23 października 2013 roku. Przed tym okresem był wiceprezesem zarządu. Pełniąc te funkcje, zajmował się sprawami podatkowymi spółki. Oskarżony nie potrafił odpowiedzieć, czy w okresie od września 2013 roku do listopada 2013 roku jakiegokolwiek środki pozostawały w dyspozycji spółki. Wskazał, że w okresie objętym zarzutem spółka nie otrzymała żadnych wpłat od kontrahentów i była dłużnikiem nie tylko Urzędu Skarbowego. Oskarżony wyjaśnił, że rozważał złożenie wniosku o ogłoszenie upadłości, ale wobec tego, że istniała perspektywa uzyskania środków od P. B. i W. S., zaniechał składania takiego wniosku. Spółka prowadziła też czynności egzekucyjne przeciwko M. P.. Jednak koszty poniesione przez spółkę w związku z egzekucją wyniosły 5 tysięcy złotych, a w podziale środków uzyskanych z egzekucji spółce przypadło niecałe 3 tysiące złotych (k. 103-104).

Wyjaśnienia oskarżonego należało uznać za wiarygodne w całości. Były one jasne, spójne, odpowiednio szczegółowe i konsekwentne. Znajdowały one potwierdzenie w przedstawionych przez oskarżonego dowodach z dokumentów. W świetle tych dokumentów podane przez oskarżonego powody, dla których spółka nie wypełniła obowiązku podatkowego w zakresie podatku dochodowego od osób prawnych, wynikłe z zalegania w spłacie wierzytelności przez dłużników spółki, okazały się wiarygodne. Okoliczność pełnienia przez oskarżonego funkcji wiceprezesa, a następnie prezesa zarządu spółki znajduje potwierdzenie we wpisach ujawnionych w Rejestrze Przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego. Brak jest podstaw do kwestionowania wiarygodności twierdzenia oskarżonego, że na stanowisko prezesa zarządu spółki został powołany już w lutym 2013 roku, a wpis w tym przedmiocie ujawniony został w rejestrze dopiero z dniem 23 października 2013 roku, albowiem naturalnym jest, że pomiędzy powzięciem uchwały w tym przedmiocie przez zgromadzenie wspólników, a ujawnieniem tej okoliczności w rejestrze upływa pewien czas. Okoliczność złożenia wniosku o zaliczenie nadpłaconego podatku VAT na poczet zaległości z tytułu podatku dochodowego od osób prawnych znajduje zaś potwierdzenie w dokumentach pochodzących od Naczelnika Urzędu Skarbowego W. - U..

Za wiarygodne należało uznać zgromadzone w sprawie dowody z dokumentów, które nie budziły wątpliwości co do swojej autentyczności i nie były kwestionowane przez strony.

Wykroczenie skarbowe określone w art. 57 § 1 k.k.s. polega na uporczywym niewpłaceniu podatku w terminie. Należy ono do kategorii wykroczeń skarbowych o charakterze indywidualnym, gdyż może zostać popełnione jedynie przez podatnika. Na podstawie art. 53 § 30 k.k.s. pojęcie podatnika należy rozumieć według ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku – Ordynacja podatkowa (tekst jednolity Dz. U. z 2015 roku, poz. 613 ze zm. – dalej „Ordynacja podatkowa”). W myśl art. 7 § 1 Ordynacji podatkowej podatnikiem jest osoba fizyczna, osoba prawna lub jednostka organizacyjna niemająca osobowości prawnej, podlegająca na mocy ustaw podatkowych obowiązkowi podatkowemu.

W świetle art. 1 i 2 ustawy z dnia 15 lutego 1992 roku o podatku dochodowym od osób prawnych (tekst jednolity Dz. U. z 2014 roku, poz. 851 ze zm. – dalej „ustawa o podatku dochodowym od osób prawnych”) w niniejszej sprawie status

podatnika podatku dochodowego od osób prawnych przysługiwał (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W..

Na podstawie art. 9 § 3 k.k.s. za wykroczenia skarbowe odpowiada, jak sprawca, także ten, kto na podstawie przepisu prawa, decyzji właściwego organu, umowy lub faktycznego wykonywania zajmuje się sprawami gospodarczymi, w szczególności finansowymi, osoby prawnej.

Podstawa odpowiedzialności przewidziana w art. 9 § 3 k.k.s. odnosi się wyłącznie do osoby, która w zajmowaniu się sprawami gospodarczymi, w szczególności finansowymi, wykazuje samodzielność, posiada kompetencję do podejmowania decyzji i środki do ich realizacji (por. T. Oczkowski, Glosa do wyroku Sądu Najwyższego z dnia 22 lutego 2006 r., III KK 213/05, Lex nr 59791; J. Raglewski, Glosa do wyroku Sądu Najwyższego z dnia 2 lipca 2002 r., IV KK 164/02, Lex nr 42156), a nie do osoby pozbawionej samodzielności, wykonującej wyłącznie polecenia czy czynności techniczne.

W niniejszej sprawie oskarżony, będąc w okresie objętym zarzutem prezesem zarządu (...) Spółki z o.o., na podstawie art. 201 § 1 k.s.h. reprezentował spółkę oraz prowadził jej sprawy, w tym, co wynika z jego wyjaśnień, podejmował decyzje w przedmiocie płatności należnych od spółki podatków. Bez znaczenia pozostaje okoliczność, że wpis ujawniający oskarżonego jako prezesa zarządu spółki w Rejestrze Przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego nastąpił dopiero z dniem 23 października 2013 roku, skoro wpis ten miał jedynie charakter deklaratoryjny, a powołanie oskarżonego do sprawowania tej funkcji uchwałą zgromadzenia wspólników oraz objęcie przez niego tej funkcji zgodnie z wyjaśnieniami oskarżonego nastąpiło w lutym 2013 roku.

Wobec tego oskarżonego uznać należy za osobę zdolną do ponoszenia odpowiedzialności karno-skarbowej na podstawie art. 9 § 3 k.k.s. w zakresie podatku dochodowego od osób prawnych obciążającego (...) Sp. z o.o. jako podatnika.

Na podstawie art. 53 § 30 k.k.s. pojęcie podatku należy rozumieć według Ordynacji podatkowej, z tym że podatek oznacza także zaliczkę na podatek.

Według art. 25 ust. 1 ustawy o podatku od osób prawnych na podatniku takiego podatku ciąży obowiązek wpłacania na rachunek urzędu skarbowego zaliczek miesięcznych w wysokości różnicy pomiędzy podatkiem należnym od dochodu osiągniętego od początku roku podatkowego a sumą zaliczek należnych za poprzednie miesiące. W art. 25 ust. 1a tej ustawy przewidziano zaś, że zaliczki należy wpłacać co do zasady w terminie do 20-go dnia każdego miesiąca za miesiąc poprzedni.

W niniejszej sprawie nie budziło wątpliwości, że spółka nie uiściła zaliczek na podatek dochodowy od osób prawnych należnych za sierpień, wrzesień i październik 2013 roku, wynoszących odpowiednio 44.212,00 zł, 21.036,00 zł i 13.453,00 zł, w terminach odpowiednio do dnia 20 września 2013 roku, do dnia 21 października 2013 roku oraz do dnia 20 listopada 2013 roku, powodując w ten sposób uszczuplenie należności publicznoprawnej w łącznej wysokości 78.701,00 zł.

Zaniechanie wpłacenia podatku w terminie wyczerpuje znamiona wykroczenia skarbowego z art. 57 § 1 k.k.s. jedynie wtedy, gdy jest uporczywe.

Znamię uporczywości wskazuje, że wykroczenie skarbowe z art. 57 § 1 k.k.s. można popełnić jedynie umyślnie w zamiarze bezpośrednim.

O istnieniu uporczywości świadczyć może zarówno cykliczność zachowań podatnika, polegająca na umyślnym niestosowaniu się do wymagania terminowego płacenia podatku, jak i jednorazowe, ale długotrwałe zaniechanie przez niego uregulowania podatku, mające miejsce już po terminie płatności tego podatku, a więc gdy ma on uregulować go już jako zaległość podatkową, jeżeli zachowanie to wskazuje, że zamiarem podatnika w momencie upływu terminu płatności podatku było uporczywe jego niewpłacanie, a więc odsunięcie uregulowania tego podatku na dłuższy okres

(por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 listopada 2013 roku, I KZP 11/13, OSNKW 2014/1/3, LEX nr 1394031).

Do przyjęcia uporczywości konieczne jest ponadto istnienie negatywnego stosunku względem realizacji obowiązku zapłaty podatku w terminie, polegającego na niewywiązywaniu się z takiej powinności, pomimo istnienia takiej możliwości. Ma to miejsce, po pierwsze, w sytuacji, gdy w terminie płatności podatku podatnik dysponuje środkami pieniężnymi wystarczającymi na zapłatę podatku, jednak umyślnie tego nie czyni, po drugie, w sytuacji, gdy brak środków pieniężnych wystarczających na zapłatę należnego podatku w terminie płatności jest przez podatnika zawiniony, po trzecie, w sytuacji, gdy brak środków pieniężnych pozwalających na zapłatę należnego podatku w terminie płatności jest przez podatnika niezawiniony, ale istniała możliwość ich pozyskania przy zachowaniu reguł racjonalnego gospodarowania. Natomiast w sytuacji, gdy brak środków pieniężnych pozwalających na zapłatę należnego podatku w terminie płatności jest przez podatnika niezawiniony i jednocześnie przy zachowaniu reguł racjonalnego gospodarowania brak było możliwości ich pozyskania, to wówczas brak jest podstaw do przyjęcia po stronie podatnika uporczywości, wyrażającej się w negatywnym stosunku podatnika względem obowiązku podatkowego (por. G. Łabuda, Komentarz do art. 57 k.k.s., Teza nr 9, w: P. Kardas, T. Łabuda, G. Razowski, Kodeks karny skarbowy. Komentarz., LEX 2012).

Zgromadzony w niniejszej sprawie materiał dowodowy uprawniał do przyjęcia, że zachodziła ostatnia z wyżej wymienionych sytuacji. Wprawdzie zaniechanie podatnika, uznawane w myśl art. 9 § 3 k.k.s. za zaniechanie oskarżonego, miało charakter cykliczny, skoro należne zaliczki na podatek nie zostały uiszczone za trzy kolejne okresy płatności odpowiednio do dnia 20 września 2013 roku, do dnia 21 października 2013 roku oraz do dnia 20 listopada 2013 roku, niemniej zaniechaniu oskarżonego nie sposób było przypisać znamienia uporczywości, wyrażającej się w negatywnym stosunku wobec realizacji obowiązku podatkowego.

W każdym z terminów zapłaty należnych zaliczek na podatek dochodowy od osób prawnych na rachunkach bankowych prowadzonych na rzecz spółki brak było środków pieniężnych wystarczających na ich zapłatę. Zgromadzone na jednym z rachunków środki w kwotach 5.049,96 zł oraz 10.049,96 zł objęte były zajęciem w toku egzekucji prowadzonej przeciwko spółce i nie mogła ona nimi swobodnie dysponować.

W każdym z terminów zapłaty należnych zaliczek spółka dysponowała tytułami egzekucyjnymi przeciwko swoim dłużnikom i na ich podstawie podejmowała działania mające na celu dochodzenie przysługujących jej roszczeń. Względem dłużnika W. S. spółka uzyskała prawomocne nakazy zapłaty odpowiednio Sądu Okręgowego w Białymstoku z dnia 5 marca 2013 roku oraz z dnia 14 marca 2013 oraz Sądu Okręgowego w Ostrołęce z dnia 20 marca 2013 roku na łączną kwotę 1.255.340,85 zł należności głównej. Spółka zawarła z dłużnikiem ugodę, której ten jednak nie wykonał, wobec czego spółka wszczęła egzekucję z nieruchomości tego dłużnika. Z kolei względem dłużnika P. B. spółka uzyskała nakaz zapłaty Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 12 listopada 2013 roku na kwotę 2.102.643,94 zł należności głównej, jednak na skutek wniesienia przez dłużnika zarzutów od nakazu zapłaty sprawa została skierowana do rozpoznania w postępowaniu zwyczajnym. Spółka uzyskała zabezpieczenie przysługujących jej wierzytelności na podstawie tego nakazu, które jednak zostało następnie uchylone przez sąd. Spółka dochodziła także przysługujących jej wierzytelności względem dłużnika (...) Spółdzielni Mieszkaniowej za okres od dnia 13 lutego 2013 roku do dnia 11 grudnia 2013 roku w łącznej kwocie 910.535,00 zł, kierując pozew o zapłatę. Podejmowane przez spółkę działania nakierowane na przymusowe zaspokojenie przysługujących jej wierzytelności, w wysokości znacznie przekraczającej należności podatkowe w zakresie podatku od towarów i usług za okres od września do listopada 2013 roku, kwalifikują się jako racjonalne gospodarowanie, a brak skuteczności egzekucji w okresie przypadającym na termin zapłaty wspomnianych należności podatkowych stanowi przyczynę leżącą poza oskarżonym. Utrata płynności finansowej przez spółkę w tym okresie oznaczała jednocześnie brak jej zdolności kredytowej, stąd nie można oskarżonemu stawiać wymagania, aby podjął kroki zmierzające do terminowej zapłaty zaliczek na podatek dochodowy od osób prawnych środkami pochodzącymi z kredytu bankowego.

Do przyjęcia uporczywości po stronie oskarżonego nie wystarcza ustalenie, że podjęte przez niego kroki, mające na celu zaspokojenie zaległości z tytułu podatku od osób prawnych przez zaliczenie nadpłaconego przez spółkę

podatku VAT, ostatecznie okazały się nieskuteczne. Wniosek o zaliczenie nadpłaconego podatku VAT na poczet podatku dochodowego od osób prawnych za rok 2013 nie doprowadził do zamierzonego celu ze względu na to, że zgłoszona została korekta deklaracji podatku od towarów i usług, wskazująca kwotę nadpłaconego podatku do przeniesienia na następny okres rozliczeniowy. Było to równoważne z cofnięciem wniosku o zaliczenie nadpłaconego podatku VAT na zaległy podatek dochodowy od osób prawnych. Według stanu na dzień 26 czerwca 2014 roku kwota nadpłaconego podatku od towarów i usług wynosiła 322.737,00 zł, a więc pozwalała na zaspokojenie zaległości spółki w zakresie podatku dochodowego od osób prawnych za rok 2013. Niemniej ewentualne zawinienie w spłacie uprzednio powstałej zaległości podatkowej nie jest równoznaczne z zawinieniem w terminowym uiszczeniu zobowiązania podatkowego. Zakresem regulacji art. 57 § 1 k.k.s. objęte jest jedynie zaniechanie terminowego uiszczenia zobowiązania podatkowego, a nie zaniechanie spłaty zaległości podatkowej (por. G. Łabuda, Komentarz do art. 57 k.k.s., Teza nr 7, w: P. Kardas, T. Łabuda, G. Razowski, Kodeks karny skarbowy. Komentarz., LEX 2012).

W świetle powyższych okoliczności brak było podstaw do przyjęcia, aby zaniechanie oskarżonego nosiło znamiona uporczywości. W konsekwencji należało przyjąć, że zaniechanie oskarżonego nie wyczerpywało kompletu znamion wykroczenia skarbowego z art. 57 § 1 k.k.s., co stanowiło podstawę do wydania wyroku uniewinniającego w myśl art. 414 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s.

Podstawę rozstrzygnięcia w przedmiocie kosztów procesu stanowił art. 632 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s.

Z tych względów Sąd Rejonowy orzekł, jak w sentencji.